

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een porceleinonderneming in Kahla, Thüringen. Zij verwierf als hoogstbiedende investeerder machines, gebouwen en terreinen van de curator in het faillissement van Kahla Porzellan GmbH. In de bestreden beschikking kwalificeerde de Commissie een reeks maatregelen ten gunste van Kahla Porzellan GmbH en verzoekster als steunmaatregelen en verklaarde zij deze onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

Verzoekster komt met haar verzoek vooral op tegen de terugvordering van de investeringssubsidie van 2,5 miljoen DEM, de terugvordering van gestelde „de minimis”-steun en de terugvordering van subsidies die voor de uitvoering van maatregelen tot schepping van arbeidsplaatsen op grond van § 249h van het Arbeitsförderungsgesetz (wet tot bevordering van de werkgelegenheid; hierna: „AFG”) zijn toegekend. Met het verzoek stelt zij schending van het EG-verdrag, schending van grondbeginselen van het gemeenschapsrecht en kennelijke feitelijke onjuistheden en beoordelingsfouten.

Volgens verzoekster is het bevel tot terugvordering van de investeringssubsidie en van de subsidies die op grond van § 249h AFG zijn verstrekt, in strijd met het EG-Verdrag. De investeringssubsidie is op grond van een goedgekeurd programma verstrekt, en met betrekking tot maatregelen op grond van § 249h AFG heeft de Commissie in 1994 uitdrukkelijk verklaard dat deze niet als subsidie worden beschouwd. In beide gevallen zijn volgens haar dan ook de voor bestaande subsidies geldende regels van toepassing. De Commissie beperkt zich in de beschikking echter niet tot het onderzoek of aan de voorwaarden van de programma's is voldaan en past achteraf strengere voorwaarden op deze programma's toe dan in de programma's of in de door de Commissie gestelde voorwaarden voor goedkeuring waren vastgesteld. Daarmee schendt de Commissie de artikelen 87 en 88 EG en het rechtszekerheidsbeginsel.

Voorts stelt klaagster dat de Commissie in strijd met het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld door buiten beschouwing te laten dat de door haar in de bestreden beschikking toegepaste, strengere beperkingen niet zijn terug te vinden in de goedkeuring van het garantieprogramma voor investeringen en in de regeling van § 249h AFG die de Commissie zelf in het Publicatieblad heeft bekendgemaakt. Verzoekster mocht er dan ook op vertrouwen dat beide programma's in de gepubliceerde en door de Commissie goedgekeurde vorm zouden worden toegepast. Het hiermee in tegenspraak zijnde bevel tot terugvordering is kennelijk onrechtmatig.

Bovendien stelt klaagster dat de constatering van de Commissie aanzienlijke feitelijke onjuistheden en een aantal kennelijke beoordelingsfouten bevatten. Een eerste beoordelingsfout is, dat klaagster als een onderneming in moeilijkheden wordt beschouwd. Ook de terugvordering van de „de minimis”-subsidies bevat duidelijke en aanzienlijke feitelijke onjuisthe-

den. Verzoekster heeft een aantal van de genoemde maatregelen niet ontvangen. De terugvordering van subsidies die nooit zijn verleend, is dan ook kennelijk in strijd met materieel recht.

Beroep, op 30 januari 2003 ingesteld door Antonio Aresu tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-24/03)

(2003/C 70/48)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 januari 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Antonio Aresu, vertegenwoordigd door S. Diana, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het Gerecht behage:

— de twee volgende besluiten nietig te verklaren:

- a) het uitdrukkelijke besluit van het TABG van 29 augustus 2002 dat vervat is in nota D(2002)687 van T. Lennon van 2 september 2002, die verzoeker op 4 september 2002 heeft ontvangen en waarin hem is meegedeeld dat zijn sollicitatie naar de vacante post COM/059/02 was afgewezen en dat de post aan M. Scannell was toegewezen;
- b) het stilzwijgende besluit van het TABG van 17 januari 2003 tot afwijzing van het bezwaar dat verzoeker op 17 september 2002 tegen bovenbedoeld besluit had ingediend;

— de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker in de onderhavige zaak komt op tegen de afwijzing van zijn sollicitatie naar een post van diensthoofd bij het Directoraat-Generaal „Gezondheid en consumentenbescherming”.

Het beroep is gebaseerd op de gebrekkige motivering van de bestreden besluiten en op de daaruit voortvloeiende schending van artikel 25, tweede alinea, van het Ambtenarenstatuut.